

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/314/2020
Identifikačné číslo spisu:	2116214801
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2116214801.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej G. R., bývajúcej v A. č. XXX, o zaplatenie 2 483,81 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 21C/42/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. júna 2020 sp.zn. 24Co/131/2019, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej proti žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. februára 2019 č.k. 21C/42/2017-275: 1/ konanie v časti o zaplatenie 130 € s príslušenstvom zastavil, 2/ žalobe v časti o zaplatenie 382,88€ s príslušenstvom vyhovel, 3/ žalobu v zostávajúcej časti zamietol, 4/ určil, že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 244127 zo dňa 14.09.2015 v znení: " Ak je v jednom dni splatných viacero platieb a disponibilný zostatok na bežnom účte nepostačuje na vykonanie všetkých platieb, poradie ich vykonania určí banka." je ako neprijateľná neplatná, 5/ žalovanej náhradu trov konania nepriznal, 6/ konanie o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie finančného zadosťučinenia 150 € zastavil a 7/ žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania o zaplatenie finančného zadosťučinenia v rozsahu 100%.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia mimo iného súd prvej inštancie uviedol, že : „ Podľa § 55 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nesmie vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje postavenie. To znamená, že postavenie spotrebiteľa nesmie byť zhoršené, a to ani s jeho súhlasom, naopak, odchýlky v neprospech dodávateľa možné sú. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenie súd dospel k záveru že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015 ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 244127 zo dňa 14.09.2015 v znení: " Ak je v jednom dni splatných viacero platieb a disponibilný zostatok na bežnom účte nepostačuje na vykonanie všetkých platieb, poradie ich

vykonania určí banka.“ je ako neprijateľná neplatná pretože sa jej dojednaním postavenie spotrebiteľa dlžníka značne zhoršilo. Je nepochybné že v prípade splatnosti viacerých platieb je právom dlžníka zvoliť si ktorý zo svojich dlhov splní - je úplne neprimerané aby v prípade splatnosti viacerých dlhov spotrebiteľa voči banke, jednostranným úkonom práve banka ako veriteľ určovala ktorú zo svojich pohľadávok voči spotrebiteľovi si uhradí a ktorú ponechá v omeškaní. Podľa okolností prípadu tak môže dôjsť k značnému predĺženiu doby po ktorú sa dlžník nemôže zbaviť dlhu, zvýšiť celkové náklady splácania na strane dlžníka resp. môže znamenať že banka plní neexistujúci dlh pričom skutočný splatný dlh ostáva spotrebiteľovi v omeškaní. Takýto stav nanútený veriteľom spotrebiteľovi či už v pripravených ustanoveniach spotrebiteľskej zmluvy alebo ako súčasť VOP, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov spotrebiteľskej zmluvy. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015 ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 244127 zo dňa 14.09.2015 v znení: " Ak je v jednom dni splatných viacero platieb a disponibilný zostatok na bežnom účte nepostačuje na vykonanie všetkých platieb, poradie ich vykonania určí banka.“ je ako neprijateľná neplatná (§ 298 C.s.p.).“

2. Krajský súd v Trnave, na odvolanie žalobkyne, rozsudkom z 24. júna 2020 sp.zn. 24Co/131/2019, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v napadnutom výroku 2/ v časti splatnosti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni priznané plnenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; potvrdil výroky rozsudku súdu prvej inštancie 3/ a 4/ i závislý výrok 5/; žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia tiež uviedol, že v prvom rade odvolateľ napadol správnosť výroku 4/, ktorým súd prvej inštancie určil neplatnosť zmluvnej podmienky v bode 3.8. obchodných podmienok žalobcu účinných k 1.3.2015. Odvolací súd odvolacie argumenty žalobcu považuje za nedôvodné. Ďalej odvolací súd skonštatoval že : „26. Každá spotrebiteľská zmluva má byť založená na rešpektovaní dodržiavania všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to tak po náležitej obsahovej ako aj formálnej úprave zmluvných podmienok, ktoré jednotlivito i vo svojom súhrne majú dodržiavať zmluvnú rovnováhu zmluvných strán. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto podmienky, zakotvené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné a môžu mať za následok neplatnosť celej zmluvy. 27.Štandardné zmluvné podmienky, ktoré sú v praxi používané dodávateľmi musia byť spravodlivé. V zmluve nie je dovolené vytvárať nerovnováhu medzi právami a povinnosťami spotrebiteľa a právami a povinnosťami predajcov a dodávateľov. Zmluvné podmienky musia byť vyhotovené jasne a zrozumiteľne a platia pre ne požiadavky „dobrej viery“ a „rovnováhy“, Pravidlá EÚ obsahujú zoznam osobitných podmienok, ktoré možno považovať za neprijateľné. Za neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Zákon predpokladá, že podmienky si v prvom rade stanovuje veriteľ a dlžník s nimi spravidla iba súhlasí alebo zmluvu neuzavrie. 28.Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich používanie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 5 O. z.). Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pritom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať alebo pochopiť ich obsah. Je potrebné zdôrazniť, že ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré dodávateľ vopred pripravil a používa vo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Zmluva účastníkov o spotrebiteľskom úvere je typickou štandardnou formulárovou listinou, na ktorú sa zásadne vzťahuje súdna kontrola. Zmluvná podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred dodávateľom a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. 29.Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tomto napadnutom výroku riadne zdôvodnil vychádzajúc aj z vyššie uvedených zásad a odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie sa s jeho právnym posúdením stotožňuje a to aj po posúdení citovanej zmluvnej podmienky v kontexte s ostatným obsahom bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok a s prihliadnutím na povinnosť

žalovanej ako dlžníka zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na bežnom účte, z ktorého sa vykonávali transakcie na platby splátok úveru žalovanou.“

3. Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu o vyhlásení neplatnosti dojednanej zmluvnej podmienky podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keďže toto rozhodnutie odvolacieho súdu malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhla v dovolaní napadnutej časti zrušiť rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci konkretizovala tým, že súdy „neaplikovali príslušné právne predpisy na daný skutkový stav.“ Dovolateľka pre toto svoje tvrdenie uvádza argumenty podľa ktorých: a/ súd vytrhol uvedenú podmienku z kontextu bez toho, aby posudzoval bod 3.8 VOP ako celok, b/ poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21 Cdo 326/2004 riešiaceho úhradu dlhov dlžníkom, ktorý neurčí ktorý z dlhov chce vyrovnať. V ďalšom dovolateľka v dovolaní vysvetľuje, kedy banka môže pristupovať k určeniu poradia, v akom sa uspokojia jednotlivé záväzky v intenciách vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Zdôraznila, že v tomto prípade nevidí vznik nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (žalovanej), lebo až v prípade nesplnenia povinnosti spotrebiteľom právo voľby prechádza na banku ako poškodenú stranu. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalobkyňa nerešpektovala vôľu žalovanej uhradiť dlh a že by žalobkyňa neúčtovala platby žalovanej na istinu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutia súdov považuje za správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

7.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7.3. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací

súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

7.4. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná neutralita odvolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

7.5. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vychádza z toho, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b/ uviesť, ako ju riešil odvolací súd, c/ dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a d/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k právnemu posúdeniu veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné

charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

12. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

13. V dovolaní žalobkyňa, spĺňajúca podmienku zastúpenia kvalifikovaným právnym zástupcom (zamestnancom s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/CSP), označila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a formálne dôvodila, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, avšak z obsahu dovolania nevyplýva jasná, zrozumiteľná a nepochybná formulácia právnej otázky dovolateľkou, ktorá by zároveň dovoľovala posúdiť, či táto spĺňa požiadavku rozhodnej právnej otázky, na riešení ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania navyše relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd, alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Práve vymedzenie konkrétnej právnej otázky dovolateľom umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť i to, či dovolateľ (už) v riadnom oprávnom prostriedku sa domáhal nápravy nesprávneho právneho posúdenia veci, či a aký právny názor zaujal k nemu odvolací súd a či ho je možné považovať za názor rozhodný.

14. Zdá sa, že jadrom dovolateľkinej argumentácie je (len) nespokojnosť s tým, ako vec po právnej stránke posúdili odvolací súd i súd prvej inštancie, čo ale nepostačuje pre náležité vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 CSP.

15. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.